

RAJTUNK ÁLL

Milyen életet szeretnénk élni?

Ezen a kérdésen jól tetten érhető a jelenkori gondolkodásunk fő vonala. Tesztelhetjük is magunkat!

Hiszen ha ezt a kérdést tesszük fel, általában az emberek többsége ma még magára gondol. A válasz pedig valószínűleg saját életére, anyagi, kapcsolati jóllétére vonatkozik.

Az előremutató és ebből az új szemléletből fakadó gondolkodás azonban az, ha a kérdésen azt értjük, hogy milyen életet képzelünk el itt a Földön mindannyiunk számára.

Igen

A valami ellen való lét megöl valamit.

Jelenleg valamihez képest gondolkozunk, tesszük a dolgokat.

A tagadásnak helyet kell adnia a valami mellett való kiállításnak! Az IGEN-nek!

Jóakarát

– a feltételektől mentes és cselekvő szeretet

Elkülönülés helyett összekötés, egy-esülés.

Mit jelent a jó és a rossz fogalma? Ki jó? Ki rossz? Mi jó és mi rossz? Ki döntötte, dönti ezt el? Kinek jó vagy rossz valaki vagy valami? Mikor cselekszünk helyesen? Kinek a szemszögéből helyes ez? Ami most jó, az mindig az? Ami most rossz, az mindig az? Van olyan, hogy jó vagy rossz ember? Van olyan hogy jó vagy rossz cselekedet?

A jó akarása, a jóra való törekvés mindannyiunk része, mindannyiunkban benne rejtőzik.

Érdemes ezt a fogalmat – az elmélyítés és jobb értelmezhetőség érdekében – kettéválasztani.

Az akarat – többé-kevésbé egyértelmű. Akarni valamit, az itt azt jelenti, hogy „legyen”. Vagyis ebben az összefüggésben magát a cselekvést jelenti, a teremtést.

A jó azért nehezebb dolog, mert tudatunkban automatikusan összeolvad a rossz fogalmával. De itt nem erről van szó.

A jó most itt a közöset, a mindenkinek jó-t jelenti. Azt, ami nem az egy-én szempontja, hanem az egészé.

A jó itt azt a nézőpontot jelöli, ami mindenkinek a javát figyelembe veszi. Vagyis azt a szándékot, ami a legmagasabb jóra való törekvés a legtöbb ember számára.

Tehát a jó-akarát nem egy csöpögős érzelem. Nem az „én jó vagyok”-ból indul ki. Nem ítélkezik, nem minősít, nem kritizál, nem különbözteti meg a jót a rossztól.

A jóakarát tehát a nagyobb egész szempontjából való cselekvést jelenti. Éppen ezért elég gyakran előfordul, hogy megsért bizonyos egyéni érdekeket.

Megnyilvánulásának csupán egyik módja, hogy érzékenyek vagyunk a nehézségekre, és segítők szándékkal állunk neki azok megoldásának. De a jóakarát megnyilvánításához nincs szükség problémára. Sőt, használatával pont az lenne elérhető, hogy ne alakuljanak ki problémák.

Egy idea – jelen esetben a jóakarát ideája –, úgy tud élővé válni, terjedni, ha aszerint gondolkodunk, élünk és cselekszünk.

Ami kicsiben megvalósítható, az nagyban is.

Bármilyen, ami megvalósul ebben a szellemben, az már jelen van a világban és terjedni képes.

Köz-szolgálat

Valószínűleg, akik ezeket a sorokat olvasták, már tudatában vannak, hogy van valami más, több, mint amit a jelenlegi világunk mutat, mint amiben és ami szerint jelenleg élünk.

Nagyon sokan vagyunk, vannak így.

Jó, ha tudjuk ezt, és jó, ha tudatosítjuk is ezt, hiszen ez plusz erőt adhat mindannyiunknak.

Nagyon különböző utakon járunk, az élet nagyon különböző területein működünk, és nagyon különböző szinteken értjük meg, fogjuk fel a világot. (Ebben semmiféle minősítés nincs, egyszerűen máshol tartunk, és ez tény.)

Vannak köztünk olyanok, akik már ráébredtek, hogy a világ EGY, vagyis organikus egész. Magukat és az emberiséget ennek az egésznek részeként fogadják el. Ezen tudás szerint tudatosan hozzák meg döntéseiket, e szerint, erre törekedve élnek. De vannak olyanok is, akik ezt még csak érzik, de nem tudják. Sőt lehetnek olyanok is, akik még csak nem is érzik, cselekedeteiket azonban az önzetlenség, az egyéni érdekek meghaladása határozza meg.

Tulajdonképpen olyan ez, mint egy hálózat, egy láthatatlan háló. Egy olyan hálózat, melynek tagjai nem is feltétlenül ismerik egymást, lehet, hogy soha nem is találkoznak. Vannak akik csoportokba szerveződve végzik feladatukat, de akad köztünk olyan is, aki önállóan tevékenykedik. Sőt sokan úgy tagjai, hogy nem is tudnak róla.

Ennek a hálózatnak az az újszerűsége, és a „különlegessége”, hogy ez soha nem válhat egy szektává, nem alakulhat a kiválasztottak egy csoportjára. Hiszen „tagjai” a köz javáért dolgoznak, a közjót szolgálják.

Ennek a hálózatnak a gondolkodási mód, az ÉLET-hez való viszony adja az alapját.

...És szerencsére ez a hálózat folyamatosan bővül...

Lehetséges módszerek

Az alábbi néhány felismerési, elemzési módszer segíthet a váltásban, szándékaink tisztázásában, életünk újra értelmezésében.

Megállás

Ha utunkon tényleg előre szeretnénk jutni:

Első lépésként, álljunk meg!

Fura lehet ez a kijelentés így, ebben az összetételben. De pont ez a kulcs a dologban. Hiszen jelenleg állandóan valahonnan valahova el akarunk jutni. Célunk folyton a fejlődés, úgy egyénileg, mint társadalmilag, gazdaságilag stb.

És persze félünk a végtől... Ám, itt meg tud valami fordulni... Itt, amikor el merjük engedni, amiről azt gondoljuk, hogy a biztonságunkat adja, illetve bármit, amit eddig gondoltunk valamiről!

Tehát álljunk meg! Mindegy, hol tartunk, mi van körülöttünk, bennünk. Állítsuk meg a lendületet, ami visz minket...

Legyünk (a) csendben!

Itt ebben az állapotban bármi megtörténhet, lehet, hogy tényleg megvilágosodunk, és minden egy pillanat alatt a helyére kerül, de ha nem ez történik, akkor sem kell elcsüggedni.

Az, hogy megálltunk, már egy fontos fordulópontra az életünkben. Ez a pillanat, a megállás pillanata létrehozta a kizökkenést (a múlt mókuskerekéből), és helyet teremtett valami újnak, valaminek...

Munkahipotézis

„Minden egy, minden energia és minden, ami világunkban van, ennek az egynek a megnyilvánulása.”

Ha munkahipotézisként elfogadjuk ezt az elvet és mindent elkezdünk innen szemlélni, vizsgálni, és kérdéseinket behelyezzük ebbe az összefüggésrendszerbe, más válaszokat kaphatunk, mint az eddigi én-központú gondolkodásunk által. Segíthet eligazodni az élet nagy kérdéseiben, így hétköznapijainkban is.

Ha kilépünk az „én életem” bűvköréből, és átlépünk a „mi mindannyian” szemléletbe, és eszerint az új szempont szerint látunk rá az életünkre, akkor az eddigi probléma-központú világunk is új értelmet nyer. Ez megváltoztatja az életünkhöz, az ÉLET-hez való viszonyunkat, új értelmet adva annak.

A jelen fénye, a jövő reménye és a múlt tapasztalata

A jelen fényében, a jövő reményében látni rá a múltra, és annak tapasztalataiból eszerint tanulni, továbblépni.

Helyezzük középpontba a jelent. Vizsgáljuk meg, mi a helyzet itt és most!

A jelen helyzetből milyen lehetséges jövő épülhet az eddigi megoldási modelljeink alapján (analogikusan és logikusan is kikövetkeztethető jövőkép)?

Ha így megy minden az útján (a megoldási módok nem változnak), mi lehet az eredmény? És ez egyezik-e a reménybeli jövőképünkkel?

Ha nem...

Milyen más, új, friss szemléletű megoldás lehetséges, illetve szükséges? Mik azok a lépések, amelyeken változtatni lehet és kell (kis lépések, távlati és nagyobb távlati lépések)?

(Ez a módszer gyakorlatilag annak a felismerésére épül, hogy folyamatosan újrateemtjük a múltat, és nem annak tanulságaira építve hozunk létre valami újat. Annak a belátásán alapszik, hogy ha ugyanazon megoldási módszereket választjuk újra és újra, amik elvezettek a jelen helyzethez, és nem változtatunk az alapon, akkor törvényszerűen újra csak ugyanoda juttatnak majd, mint eddig.)

Megfigyelővé válás

Bárki képes megfigyelővé válni, vagyis önmagán túl-
lépve rálátni a dolgokra. Személyes érintettség- és reak-
ciómentességgel, az összefüggések megfigyelésével.

Ehhez nem kell megvilágosodottnak lennünk, nem kell
várnunk senkire és semmire.

Ehhez csupán annyi kell, hogy a személyeket, akikkel
kapcsolatba kerülünk, a történéseket, eseményeket ne
saját magunkon keresztül szemléljük, ne helyezzük
bele a saját viszonyrendszerünkbe. Ne ítélkezzünk, és
ne minősítsünk senkit és semmit.

Próbáljuk meg magunktól függetlenül szemlélni a dol-
gokat. (Ez így elsőre egy „hideg, rideg” állapotnak tűn-
het, pedig ez a szeretet és az elfogadás állapota.)

Amikor megfigyelő állapotban vagyunk, akkor gyakorla-
tilag a jelenben, a MOST-ban vagyunk. Hatásoktól men-
tesen, a pillanatban jelen levő dolgok minősítése és érté-
kelése nélkül.

Jelenleg az életünk, a világ eseményeit általában két
szinten vizsgáljuk.

Az első a *történések szintje*. Kivel mi történt? Milyen talál-
kozások, történések vezettek az adott esemény bekövet-
kezéséig? Hogyan zajlott le konkrétan az esemény? Ez
tulajdonképpen a látható, leírható, „mérhető” dolgok
világa. Az eseményeket általában ezen a szinten szoktuk

elmesélni. (Hétköznapi életünkben ez a hírek, a tudományos kutatások területe.)

A második a *tudat szintje*. Mit érzünk, gondolunk? Milyen érzelmi, gondolati viszonyulásunk van az adott történéshez? Változott-e ez az esemény során/kapcsán, és ha igen, hogyan? Ez a láthatatlan érzelmi és gondolati térben történetekkel foglalkozó szint. (A szemléletmódok, a pszichológia, az önismeret területe.)

Ma már egyre gyakrabban és mélyebben vizsgáljuk a történetek érzelmi, gondolati, „lelki” hátterét. A saját érzelmi, gondolati hátterünket, a saját viszonyrendszerünkön keresztül.

De van egy harmadik szint is, ez a *megfigyelő szintje*. Az események tőlünk (viszonyainktól, viszonyulásainktól) független, az ÉLET törvényei szerint való vizsgálatának a szintje. A „terv”, a „nagy egész”, a világ egészének a szintje. Innen nézve – miért volt mindez szükséges? Az adott esemény, történés milyen ok-okozati láncba illeszthető? Hol a helye a nagyobb egészben? Mi a szerepe a fejlődés szempontjából? Ez az összefüggések világa, amit akkor látunk meg, amikor az eseményt kiemeljük a saját viszonyrendszerünkéből.

Ez a harmadik szint általában is segítségünkre lehet. Hiszen, ha nem csupán saját életünkkel, az abban megjelenő problémákkal foglalkozunk, hanem kilépünk a világba, és annak megismerésére, az összefüggések megértésére szánjuk energiáinkat, akkor máris átkerültünk egy tágabb nézőpontba!

Hála

És végül, de nem utolsó sorban itt van a hála.

Ha hálásak vagyunk azért az életért, amit születésünkkor kaptunk, egészen másképp viszonyulunk mindenhez.

Ha ajándéknak tekintjük, ajándéknak, ami hatalmas lehetőségeket rejt magában, és melyeket mi bonthatunk ki és használhatunk fel valami szép és jó dolog, valami érték teremtésére és mindezt az egész javára fordíthatjuk, egészen más értelmet kap életünk. Ha örülünk ennek a lehetőségnek, ha örömben, az ÉLET örömeiben élünk, és képesek vagyunk ezt az örömet másnak is átadni, egészen új perspektívák nyílnak meg...

A sodródás vége

Eddig sodródtunk saját fejlődéstörténetünkben. Most már nem így van.

Nem ment fel minket a nem tudás! Hiszen olyan korban élünk, ahol minden információ, minden ismeret a rendelkezésünkre áll!

Tudatunk fejlődése lehetőséget nyit arra, hogy rálássunk az ÉLET valódi mivoltára. Lássuk, hogy nincs mitől félnünk. Lássuk, hogy az önálló egyénné válás csupán egy lépőkö volt, most már átléphetünk a következőre, vagyis átléphetünk önmagunkon, a nagy egészbe helyezve magunkat.

Rendelkezésünkre áll a rálátás, a megkülönböztetés és a szabad akarat ajándéka is!

Most, hogy fontos döntési helyzetben vagyunk, mind-ezen eszközökkel „muzáj”, hogy tudjunk jól élni!

Rajtunk áll, mit teremtünk, és milyen szándékból.

Előttünk áll saját jövőnk, az emberiség és a FÖLD jövője!

Minden tudati váltás, változtatás fontos és előrevivő!

Az igazi változás azonban az, amikor eszerint is élünk és cselekszünk.

Így tehát az a legfontosabb – a világ és mindannyiunk számára –, hogy mit teszünk MOST, hogyan, milyen elvek és értékek szerint élünk. Tehát, hogy ÉLJÜNK!